

*Hồi Thứ Hai Mười Tám***CỤC TRUNG TÀNG CỤC (BẦY TRONG BẦY)**

Hàn Tiểu Tranh đương nhiên không để vậy mà đi, vì Hàn Tiểu Tranh biết nơi nào sóng gió càng lớn thì càng dễ bộc lộ. Giống như một chiếc thuyền đánh cá trên sông hồ, nó luôn thích vượt qua chỗ xoáy nước để đánh bắt, vì nơi đó có rất nhiều thực phẩm bị xoáy nước cuốn lên.

Nhưng không ngờ quyết định này lại khiến Hàn Tiểu Tranh mấy lần bị đồn đến sát bờ vực sinh tử.

Vô luận Hàn Tiểu Tranh đến nơi đâu, tựa hồ như đều có người giám thị, tiếp cận một cách im lặng.

Lúc đầu, Hàn Tiểu Tranh cho rằng trực giác của mình sai, nhưng ý nghĩ đó được sự thật phủ định rất nhanh.

Hàn Tiểu Tranh không tiếp tục trọ ở khách sạn, vì Hàn Tiểu Tranh không muốn lại rước thêm phiền phức như lần trước. Hàn Tiểu Tranh đến một cánh rừng cách Lăng Phong Lô khoảng bảy tám dặm đường, xin trú tại một nhà nông dân nghèo nàn. Ngôi nhà này chỉ có một bà lão và một đứa con trai, bà lão đã già đến mức mắt không thể nhìn rõ đồ vật và tai cũng không còn nghe được rõ, mà đứa con trai thì đầu óc lại không dễ dùng, hầu như ngoài việc đồng áng theo lời mẹ thì hẳn chẳng thiết làm gì khác nữa.

Hàn Tiểu Tranh đưa cho bà lão một số ngân lượng đủ để bà không cần thu thêm khách trọ, và nói với bà lão rằng mình là thương nhân buôn bán giày da, để chứng minh việc này, Hàn Tiểu Tranh còn mua về vài tấm da treo trong phòng của mình.

Bà lão tin vậy, cũng có lẽ bà ta tin vào số ngân lượng, bất kể thế nào, dù sao bà ta cũng không cần can thiệp vào bất cứ chuyện gì Hàn Tiểu Tranh làm, cũng chẳng phải phóng lửa đốt nhà mình.

Hàn Tiểu Tranh như một chú chuột, ngày ở đêm đi! Đáng tiếc rằng ngoài đám người Vô Nhai Giáo ra, Hàn Tiểu Tranh chưa thăm dò được thêm gì nữa.

Trong lần này, Hàn Tiểu Tranh cũng đã bắt được vài tên Vô Nhai Giáo và dùng các biện pháp có thể nói là tàn khốc để tra hỏi tình hình của A Vân cùng với bạch y nhân, nhưng cuối cùng cũng chẳng được gì.

Đã qua hai ngày. Đến ngày thứ ba, Hàn Tiểu Tranh đã bắt đầu mất đi tính nhẫn nại và lý trí, Hàn Tiểu Tranh vò đầu bứt tai, lại bỏ một hai lượng ra mua một bộ quần áo cũ của “anh chàng ngốc”, làm cho mặt mày dơ bẩn, giấu kiếm vào trong bụng rồi đi khỏi giữa lúc ban ngày.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm có lẽ ban ngày sẽ phát hiện được nhiều hơn một chút. Nhưng rồi ngoài những nơi mà ban đêm không vào được, ngày hôm nay Hàn Tiểu

Tranh cũng chẳng thu thập được gì thêm.

Đêm kế, Hàn Tiểu Tranh lại ôm một bụng lửa trở về nhà trọ. Đi đến một con hẻm nhỏ, Hàn Tiểu Tranh trông thấy có một vị tiểu cô nương đang dùng cái sàng để lựa đậu, đôi tay bé nhỏ sàng đậu lắc qua lắc lại rất đều đặn, ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt trẻ trung mạnh khỏe của cô ta làm tăng thêm một tầng mỹ lệ và thánh khiết.

Phiền muộn trong lòng Hàn Tiểu Tranh chợt giảm đi không ít. Hình ảnh của vị tiểu cô nương kia khiến Hàn Tiểu Tranh chợt nhớ lại đoạn thời gian bình lặng ở Cô Thủy Trấn.

Cách chỗ tiểu cô nương đó không xa có một ông lão đang chế củi, vì trời nóng nên ông lão cởi bỏ phần áo trên, để lộ phần cơ ngực, gân cốt cứ từng sợi từng sợi theo nhịp búa của ông lão mà động. Có lẽ vì đã khá lớn tuổi nên đám củi cứ nhảy tới nhảy lui dưới búa của ông lão, không chịu tách rời.

Hàn Tiểu Tranh vẫn chậm rãi xem xét tình cảnh rồi tiếp tục đi về phía trước. Khi Hàn Tiểu Tranh đi đến đầu con hẻm, ở khúc quanh đối diện có một hán tử vai gánh thùng phân đang hướng về phía này đi tới. Người gã thấp bé, đứng cạnh thùng phân cũng không cao hơn bao nhiêu nên tướng đi của hắn cứ ẹo ẹo như hai con nhạn đang đấu khẩu, tranh nhau thức ăn. Đối diện với hắn sẽ làm cho người ta không ngăn được hoảng hốt, ghê tởm.

Đang lúc Hàn Tiểu Tranh đi ngang qua sau tiểu cô nương ngồi nhặt đậu thì đã đối diện với gã gánh phân rồi, vì con hẻm khá chật hẹp nên Hàn Tiểu Tranh lui lại một bước, đứng dựa vào tường.

Gã gánh phân thấy vậy liền hướng về Hàn Tiểu Tranh nở một nụ cười cảm kích, không ngờ vì nụ cười này làm gã không lưu ý dưới chân, đột nhiên vấp phải hòn đá khiến người gã lắc mạnh, dưới thùng phân phía trước nghe “xoảng” một tiếng, đòn gánh bị chấn động làm gã không kiềm được, thùng phân phía sau lệch sang một bên, nước phân bên trong cùng với mùi hôi thối xông lên bắn vọt về phía Hàn Tiểu Tranh.

Gã hán tử trung niên hét lớn một tiếng. Hàn Tiểu Tranh vội vã đưa một tay nắm lấy tráo bào là lớp áo bên ngoài của bộ đồ rách rưới, dụng kình kéo mạnh, một tiếng “soạt” vừa vang lên thì cái áo ngoài đã bị kéo rách ra, lại dùng lực xoay cái áo như một vầng mây đen hết đóng vào rồi lại mở ra làm cho số nước phân vọt ra không chạm vào người được. Động tác thật rất nhanh.

Đang lúc Hàn Tiểu Tranh cần hít một hơi thở, lại thấy gã trung niên đột nhiên giơ cái đòn gánh trên vai lên, hướng về thất lưng Hàn Tiểu Tranh mà đánh tới. Hắn sử dụng chính là “Tá Ma Sát Lư”, một chiêu trong “Toái Thiên Côn Pháp” rất hiếm thấy trên giang hồ. Trước sau hai đầu đòn gánh đã bật ra hai lưỡi móc câu càn khiến cho đòn quét ngang này cực kỳ hung hiểm.

Biến cố phát sinh nhanh như tia chớp xẹt từ đá lửa. Bằng phản ứng của bản năng,

Hàn Tiểu Tranh như một con bích hổ bám chặt vào tường mà vọt thẳng lên.

“Oanh” một tiếng, đòn gánh đã đóng thẳng vào bức tường sau lưng Hàn Tiểu Tranh, tức thì trên tường bị ngoác ra một cái lỗ to. Hiển nhiên cái đòn gánh này không phải làm bằng gỗ.

Hàn Tiểu Tranh không kịp suy nghĩ, một tay vỗ vào tường, liền như một con yến cứ theo vách tường mà lượn ngược lại, Hàn Tiểu Tranh cần phải lui ra khỏi con hẻm để tránh gây ngộ thương cho vị tiểu cô nương kia và ông lão gầy gò.

Lúc thân người Hàn Tiểu Tranh vọt lên thì vị tiểu cô nương kia đã đứng dậy, có lẽ cô bé bị cuộc tập kích bất ngờ này làm giật mình nên kinh hoảng cầm chặt cái sàng, chạy thẳng vào nhà.

Gã lùn tiếp một chiêu tảo không, lập tức đuổi lên theo sát Hàn Tiểu Tranh, cái đòn gánh của gã xoắn lại như con trăn rồi bùng ra, gã căn bản không thèm để ý đến cô bé.

Mắt nhìn thấy đòn gánh sắp quét trúng cô bé, Hàn Tiểu Tranh hét lên một tiếng rồi một tiếng “choang” vang lên, Hàn Tiểu Tranh đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Lúc rút kiếm ra, Hàn Tiểu Tranh mới hiểu rằng gã lùn dùng phân bắn qua bức Hàn Tiểu Tranh phải cởi lớp áo ngoài ra, để lộ thanh kiếm giấu trong người.

Nhìn thấy kiếm rồi thì chẳng phải cái gì cũng đã rõ ràng rồi ư? Kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại không trực tiếp tấn công gã lùn, vì Hàn Tiểu Tranh biết bây giờ ra tay thì chỉ có thể đả thương hoặc giết chết đối phương, nhưng đồng thời vị tiểu cô nương kia nhất định sẽ chết trước trước hắn.

Vì thế nên Hàn Tiểu Tranh dùng tốc độ kinh người, đột nhiên trở tay một kiếm, một đóa hỏa hoa bay ra tứ phía, đã có một mảng tường bị kiếm chém bể rơi xuống.

Chân phải của Hàn Tiểu Tranh đưa đến chỗ một mảng tường đã bể rồi đập một cái, mảng tường đó lập tức bị bể làm hai, một mảnh bay thẳng về hướng gã lùn, một mảnh bay về hướng đòn gánh của gã.

Cùng một thanh thế kinh người, thân ở trên không mà có thể hoàn thành một chuỗi động tác liên hoàn như vậy đã thật không dễ chút nào.

Bỗng hai tay của vị tiểu cô nương chấn một cái, đậu trên cái sàng đột nhiên như vạn điểm lưu tinh nhất tề hướng Hàn Tiểu Tranh bắn lên với tốc độ thật đáng sợ.

Đồng thời, cả ông lão chẻ củi cũng bạo khởi, cây búa lớn trên tay đột nhiên trở nên nhẹ đi rất nhanh chóng, lưỡi búa loang loáng hơi lạnh rợn người, như một vòi nước phun xoáy về phía hạ bàn của Hàn Tiểu Tranh.

Tình thế vạn phần nguy hiểm. Hàn Tiểu Tranh thân ở trên không, vốn dĩ lực đạo đã cạn kiệt, ngờ đâu lại đột nhiên bị tập kích. Giữa lúc nguy hiểm quan đầu, sự lợi hại của “Thiên Cơ Thần Công” mới hiển hiện ra!

Trong khoảng khắc, từng thốn cơ thịt gân cốt trên toàn thân Hàn Tiểu Tranh

cùng hoàn tất quá trình thu phát một lượt.

Lúc này, một Hàn Tiểu Tranh thân hình không còn khả năng huyền biến được nữa đột nhiên lại nảy sinh một nguồn sức mạnh trên không. Trên mặt Hàn Tiểu Tranh bắn ra ngàn vạn luồng sáng nhọn hoắt nhằm hướng sàng đậu mà phóng xuống.

Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên, trừ phi đám đậu này không phải là đậu thực? Đậu thực thì khi đụng vào lưỡi kiếm đã bị vỡ nát ra rồi, đó là tác dụng của kiếm khí, vẫn còn một phần lại bắn ngược về.

Một phần bắn về phía gã lùn và lão già gầy, còn một phần lớn đều bắn về phía tiểu cô nương.

Lúc này, đòn gánh và tấm thân của gã lùn vừa mới tránh khỏi hai mảnh tường vỡ, nhất thời không kịp tránh số “đậu” bắn tới, gã thét lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm lấy mặt như muốn che giấu thương tích trên mặt gã.

Lão già gầy như đã đoán được trước nên lão nhảy lên né được số “đậu” kia. Tuyệt nhất là vị tiểu cô nương kia, lúc số “đậu” bắn về phía mình, cô ta đưa cái sàng ra trước che chắn, “đậu” vừa chạm lên sàng liền bị dội ra, lại một lần nữa bắn ngược lên.

Cái sàng này cũng không phải sàng đậu tầm thường. Hiển nhiên đây là một vụ mưu sát đã chuẩn bị trước.

Hàn Tiểu Tranh có thể thoát khỏi kiếp nạn này chăng? Đối với Hàn Tiểu Tranh mà nói, sau đợt công kích đầu tiên, chẳng còn gì đáng sợ khiến Hàn Tiểu Tranh phải bận tâm. Hàn Tiểu Tranh biết với võ công hiện giờ của mình, nếu sự công kích đột ngột của đối phương không thành công thì trên cơ bản không còn cơ hội thành công nữa.

Kiểm quang như hồng bức nhân chi mục. Dưới ánh hoàng hôn lại có thể hiện rõ quầng sáng chói lọi như vậy.

Huyết tiễn phiêu xạ, trước tiên hạ thủ gã lùn. Vai phải của hắn sau khi bị kiếm quang của Hàn Tiểu Tranh xẹt qua liền đứt lìa rất ngọt. Gã vẫn chưa kịp thét lên thì kiếm của Hàn Tiểu Tranh lại rạch xuống một đường từ đỉnh đầu của gã.

Cổ gã hiện rõ ra một lần máu mỏng, sau đó máu bắt đầu biến sậm và phọt ra xối xả. Gã thét lên thảm thiết nhưng thanh âm cứ dâng lên rồi chỉ phát ra một tràng “ọc... ọc...” hàm hồ không rõ ràng.

Cùng lúc gã lùn ngã xuống, lão già gầy cũng trúng một cước nặng hơn ngàn cân, xương cốt trên người lão kêu vang lên rồi cả thân người bị hất tung ra ngoài.

Khi rớt xuống đất thì đã khí tuyệt thân vong.

Còn sót lại duy nhất tiểu cô nương thấy tình thế bất lợi, đơn chưởng vỗ một cái vào cái sàng đặc chế, cái sàng liền nhắm hướng Hàn Tiểu Tranh mà bay thẳng tới, còn cô ta chớp lấy thời cơ phóng lên nhắm hướng thoát khỏi trận chiến mà vụt đi.

Thân pháp của ả rất nhanh, nhưng Hàn Tiểu Tranh lại tin chắc rằng mình có thể đuổi kịp.

Tuy vậy, Hàn Tiểu Tranh lại không đuổi theo, vì Hàn Tiểu Tranh biết đám người này đến giết mình là vì đường chủ của họ. Hàn Tiểu Tranh bắt đầu hoài nghi một kiếm đó của mình có thực là khiến đối phương trọng thương mà chết không.

Theo lý thì kiếm pháp của Hàn Tiểu Tranh không thể xuất hiện sự sai lệch như vậy, nhưng “Vô Nhai Giáo” lúc này đã xuất động nhiều người đến truy sát Hàn Tiểu Tranh như vậy, nhất định là có nguyên nhân. Hàn Tiểu Tranh đã có một số nghi hoặc.

Vì trong lòng nhột nhột nên về đến nhà bà lão khi nào, Hàn Tiểu Tranh cũng không biết. Xuyên qua tiểu viện bên ngoài, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy anh ngốc con trai bà lão đang gọt khoai núi ở ngạch cửa, Hàn Tiểu Tranh chưa bao giờ lên tiếng chào hỏi nhau với anh ta, hôm nay cũng vậy.

Chính lúc Hàn Tiểu Tranh cất chân chuẩn bị bước qua ngạch cửa, Hàn Tiểu Tranh đột nhiên phát hiện anh chàng ngốc này gọt khoai mà nhát nào nhát nấy rất đều nhau. Hàn Tiểu Tranh không khỏi ngạc nhiên, “úy” lên một tiếng.

Thân người anh chàng ngốc chấn một cái, đột nhiên đà dao chém tới hai chân Hàn Tiểu Tranh.

Một tiếng “cách” vang lên, cán cuốc đất gần đó đã bị đứt lìa, Hàn Tiểu Tranh như bóng quỷ mị đã phóng ra ngoài xa mấy trượng.

Anh ngốc liền xông theo, trong tay hắn đã không còn là con dao nữa mà là một đôi nga my thích.

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới nhìn rõ mặt y, bởi y cứ cúi đầu chuyên tâm gọt khoai, quả nhiên, y thực chẳng phải gã khờ trong nhà.

Tuy nhiên vóc dáng, khuôn mặt y rất giống gã khờ, mà Hàn Tiểu Tranh vốn không để ý đến gã con trai đàn độn, nên mới bị kẻ này qua mặt.

Hàn Tiểu Tranh nghi ngờ y là vì chàng bỗng tự nghĩ một kẻ đàn không thể nào gọt khoai một cách đều đặn tỉ mỉ như thế! Muốn được như vậy uyển lực và tay dao phải rất khéo!

Nếu không nhờ trận phục kích của ba người lúc nãy, chưa chắc Hàn Tiểu Tranh đã cảnh giác cao như vậy! Không chừng đôi chân chàng bây giờ đã bị phế!

Hàn Tiểu Tranh nhìn kẻ đánh lén, lạnh lùng nói:

– Không ngờ ở nơi đây các người cũng tìm đến!

Đối phương đáp lại bằng một giọng cũng lạnh không kém:

– Người nên biết hậu quả của việc giết một đường chủ Vô Nhai Giáo, dù người trốn vào kẽ đá, chúng ta cũng tìm ra được, bởi người của chúng ta giữa thiên nhai nơi nào cũng có!

Hàn Tiểu Tranh trầm giọng:

- Ta chưa từng giết đường chủ các người.
- Ta không hiểu tại sao người ta hay chối việc mình đã làm.

Kẻ lên tiếng không phải là kẻ tấn công Hàn Tiểu Tranh. Đường nhiên càng không phải là Hàn Tiểu Tranh.

Chàng cùng kẻ kia cùng nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Đây là một võ sinh trong gánh hát, hay nói đúng hơn, là một người ăn mặc giống võ sinh thuộc gánh hát, thậm chí trên mặt y vẫn còn phấn vẽ mặt!

Bên cạnh y hiện ra bốn người, vận y phục theo các vai hát: đán (cô đào), tịnh (thằng hề), mặt (thầy đồ), xú (tên tù)!

Bất kỳ ai nhìn vào năm người ăn vận cổ quái này, đều tức khắc nhận ra họ chính là Lê Viên Ngũ Quái. Hàn Tiểu Tranh dĩ nhiên cũng nhận ra điều đó. Võ sinh hẳn là người đứng đầu ngũ quái, hiệu “Hồ Đồ Võ Sinh”, những kẻ còn lại là Thiên Mê Hoa Đán, Hoa Tịnh, Cô Độc Mặt, Tuyệt Xú!

Lê Viên Ngũ Quái là những nhân vật mang đầy sắc thái truyền kỳ trong giang hồ. Cả năm người đều là phường hát tuồng (Lê Viên tử đệ), sau đó may mắn học được võ công kinh người, càng làm người trong giang hồ thán phục là trận pháp quỷ dị “Sinh Tử Như Hí Trận”, do năm người liên thủ hợp kích, hầu như không ai có thể sống sót thoát khỏi trận pháp biến hóa khôn lường này!

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thầm kinh hãi, không biết đám quái nhân này xuất hiện là bạn hay thù, là cát hay hung.

Người công kích Hàn Tiểu Tranh vừa trông thấy “Lê Viên Ngũ Quái”, lập tức quỳ xuống hướng về đầu lĩnh Hồ Đồ Võ Sinh, cực kỳ cung kính thưa: “Thuộc hạ Tào Tứ từng gặp Nhạc đường chủ”.

Hàn Tiểu Tranh tim đập “thình thịch”, nghĩ thầm: “Thì ra Lê Viên Ngũ Quái cũng đã là người của Vô Nhai Giáo, chắc hẳn là người của Vô Hí Đường mà Hồ Đồ Võ Sinh ắt là Vô Hí Đường đường chủ rồi. Không sai, Hồ Cổ Nguyệt Tăng từng nói Vô Hí Đường đường chủ họ Nhạc mà Hồ Đồ Võ Sinh tên là Nhạc Bất Chi, há chẳng phải chính thị họ Nhạc sao?”

Hàn đã sớm nghe nói về trận pháp huyền ảo “Sinh Tử Như Hí Trận” uy lực kinh thế hãi tục, không ngăn được mồ hôi toát ra, không biết mình có đủ sức chống đỡ nổi Lê Viên Ngũ Quái liên thủ không.

Chỉ nghe “Hồ Đồ Võ Sinh” Nhạc Bất Chi nói: “Người chính là Tào Tứ? Không phải rằng nửa tháng trước người đã trúng độc mà chết rồi sao?”

Tào Tứ ngại ngùng đáp: “Nhạc đường chủ nhầm tưởng Từ Kỳ của Vô Giải Đường là thuộc hạ”.

Nhạc Bất Chi vỗ vỗ vào đầu rồi nói: “Không sai, không sai, là người của Vô Giải

Đường. Chao? Sao người lại ở đây?”.

Tào Tứ dờ khóc dờ cười, nhưng lại không thể không trả lời: “Thuộc hạ vì báo thù cho đường chủ mà tới”.

Nhạc Bất Chi kinh ngạc tròn tròn mắt nói: “Vì ta báo thù? Nhạc Bất Chi ta còn chưa chết a!”

Tào Tứ cũng không biết hấn hồ đồ thật hay giả hồ đồ, đành đáp rằng: “Người thuộc hạ nói đây là Bộc đường chủ!”

Nhạc Bất Chi vừa nghe xong, thần sắc chợt trở nên vô cùng bi thương: “Ai da da, sao ta lại quên mất việc này? Không sai không sai, ta Nhạc Bất Chi đến đây cũng là vì Bộc đường chủ!”

Tay trái của hấn khoa về phía sau, thực chỉ và trung chỉ của tay phải chụm lại, sau đó lại buông ra vài lần, hướng về Hàn Tiểu Tranh nói lớn: “Da... ô! Ai ở phía trước? Mau mau báo tên ra! Đao của bản tướng không chém vô danh tiểu tốt!”.

Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy điệu bộ tiêu nhiên của hấn thật buồn cười. Hàn Tiểu Tranh vốn thiên tính ngoan liệt, cũng lớn tiếng đáp rằng: “Ta ngồi không đổi tên đi không đổi họ, chính là Cô Thủy Trấn Hàn Tiểu Tranh! Ai ở trước đó? Mau tới lãnh một kiếm của ta!”.

Thiên Mê Hoa Đán vung tay áo, sen bay tứ tung, liễu rít trong gió, tròn mắt nhìn Hàn Tiểu Tranh rồi như đồng niệm phật ban nói: “Ra là Hàn Tiểu Tranh tướng công! Tiểu nữ tử to gan xin cầu một việc, không biết tướng công có thể thành toàn cho chăng?”

Hàn Tiểu Tranh cười lớn nói: “Nương tử đừng e ngại xin cứ nói!”

Thiên Mê Hoa Đán bẽn lẽn nói: “Tiểu nữ tử muốn xin cái mạng của người!”

Hàn Tiểu Tranh lặng im rồi lại cười một tràng dài, nói: “Nương tử không ngại thì cứ thử!”

Thiên Mê Hoa Đán vái một cái thật sâu: “Đa tạ mỹ ý của tướng công...”.

Thanh âm chưa dứt, thân hình của nàng đã vụt đi như gió hướng về phía Hàn Tiểu Tranh đang lặng người kinh hãi! Thân chưa đến, tay áo đã phất về phía Hàn Tiểu Tranh như có tiếng rít nhẹ nhàng trong gió.

Nhìn thân hình của nàng nhỏ nhắn như thế mà lại có công lực kinh người như vậy, Hàn Tiểu Tranh bất giác giật mình!

Không kịp suy nghĩ, Hàn Tiểu Tranh lập tức đưa quyền về phía tay áo mà chống đỡ.

Hai cánh tay của Thiên Mê Hoa Đán cùng giơ ra, tay áo biến ảo nhanh nhẹn, một cánh vòng lên đầu Hàn Tiểu Tranh, còn một cánh tấn công về phía ngực Hàn.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Mặc dù công lực của người có cao, nhưng y phục vẫn là vật nhu nhược, trừ phi người vẫn muốn đã thương ta không được?”

Trong lòng có ý khinh địch, Hàn Tiểu Tranh chỉ khẽ vận người, tránh cái tay áo nhắm vào đỉnh đầu mình, không thèm để ý đến cái còn lại, rồi tùy tiện phát ra một chưởng, sau đó nhanh nhẹn phóng lên không nhắm Thiên Mê Hoa Đán xuất ra hai mươi mấy cước. Sở dĩ Hàn Tiểu Tranh không rút kiếm vì đối phương là nhất giới nữ tử cũng chưa phát binh khí, Hàn Tiểu Tranh cũng không muốn phải xuất kiếm trước, hơn nữa Hàn Tiểu Tranh nhận định rằng mình không dùng binh khí vẫn có thể đối phó được.

Nhưng chưởng kích của Hàn Tiểu Tranh chưa chắc đỡ nổi công kích của hai ống tay áo, càng nguy hiểm hơn là lại phát sinh thêm biến hóa.

Chỉ nghe một tiếng “soạt”, đột nhiên từ ống tay áo dài 3 xích của Thiên Mê Hoa Đán bắn ra một dải lụa mềm, lụa thẳng lại vòng, tốc độ cực nhanh. Đến lúc Hàn Tiểu Tranh phát hiện thì cái vòng đã quấn lấy tay phải Hàn Tiểu Tranh. Thiên Mê Hoa Đán quát tay một cái, tay phải của Hàn Tiểu Tranh lập tức bị khoá chặt.

Vừa nhanh, vừa chuẩn. Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Hàn Tiểu Tranh trong cơn sợ hãi, lập tức cổ tay dùng lực giãy giụa, kéo về sau, Hàn Tiểu Tranh muốn nhân cơ hội đoạt luôn dải lụa trong tay đối phương.

Nhưng chỉ thấy Thiên Mê Hoa Đán mượn lực của Hàn Tiểu Tranh thuận thế bay lên, ống tay áo còn lại khoa xoáy lên công kích khiến người ta hoa cả mắt.

Lúc này, toàn thân nàng đã ở trên không, tay áo vũ động như linh xà càng khiến thân tứ nàng thêm ưu mỹ, khiến cho trận giết chóc thêm phần mỹ lệ.

Hàn Tiểu Tranh thì lại không có cảm giác này, tay phải bị trói tuy không có bị thương, nhưng đây lại là một điều sỉ nhục. Hàn Tiểu Tranh hét lên một tiếng, tay trái dương ra, nội gia kỳ lực như một trận lửa cuộng nô hùng hổ tuôn ra, nhắm ngực Thiên Mê Hoa Đán mà tấn công tới.

Đồng thời, tay phải của Hàn Tiểu Tranh kéo lại, người cũng mượn lực phóng lên về phía Thiên Mê Hoa Đán trên không.

Một tiếng cười yếu điệu, thân người Thiên Mê Hoa Đán trên không bắn ngược lại, rơi xuống một cách ưu mỹ tuyệt luân, vừa né tránh chưởng phong vừa phát tay áo ra, một lần nữa lại quét ngang qua mặt Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh nổi giận, bàn tay co lại thành trảo rồi bắt lấy cánh tay áo vừa vụt qua.

Chợt “soạt soạt” liền mấy tiếng, từ trong ống tay áo phát ra một đám gai nhọn như điện xẹt bắn về phía Hàn Tiểu Tranh.

Chỉ cách nhau vài thước, đây quả thực là một cự ly nguy hiểm.

Trong lúc khẩn cấp, Hàn Tiểu Tranh bằng thủ pháp cực kỳ xảo diệu huy động dải lụa trên tay phải, dải lụa liền quét về hướng đám gai nhọn.

Lực của Hàn Tiểu Tranh thi triển cực khéo, dải lụa mềm do có tính mềm lại bền

nên lúc nó hất đám ám khi ra, không bị cắt đứt ngay lập tức. Đương nhiên, tất cả đều nhờ sức phán đoán chuẩn xác của Hàn Tiểu Tranh.

Còn một mũi gai nhọn cuối cùng bị Hàn Tiểu Tranh dùng tay trái bắt được. Nó là một loại mỏng như liễu diệp phi đao (phi đao hình lá liễu, loại ám khí cực mỏng cực nhẹ).